Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

21 päivänä helmikuuta 2018 *

EU-tavaramerkki - Valituslautakunnan päätös, jolla on kumottu aiempi päätös - Asetuksen (EY) N:o 207/2009 80 artikla (josta on tullut asetuksen (EU) 2017/1001 103 artikla) - Yleinen oikeusperiaate, jonka nojalla lainvastainen hallintotoimi voidaan peruuttaa

Asiassa T-727/16,

Repower AG, kotipaikka Brusio (Sveitsi), edustajinaan asianajajat R. Kunz-Hallstein ja H. P. Kunz-Hallstein,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehenään J. Crespo Carrillo,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

repowermap.org, kotipaikka Bern (Sveitsi), edustajanaan asianajaja P. González-Bueno Catalán de Ocón,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu EUIPO:n viidennen valituslautakunnan 3.8.2016 tekemästä päätöksestä (asia R 2311/2014-5 (REV)), joka koskee osapuolten repowermap.org ja Repower välistä mitättömyysmenettelyä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias sekä tuomarit A. Dittrich ja P. G. Xuereb (esittelevä tuomari),

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 10.10.2016 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.2.2017 jätetyn EUIPO:n vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.2.2017 jätetyn väliintulijan vastineen,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliset kysymykset osapuolille ja näiden niihin antamat vastaukset, jotka on jätetty unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.7.2017 ja 14.8.2017,

ottaen huomioon sen, etteivät asianosaiset ole kolmen viikon kuluessa siitä, kun niille on ilmoitettu kirjallisen käsittelyn päättymisestä, pyytäneet järjestämään suullista käsittelyä, ja päätettyään unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 3 kohdan nojalla ratkaista asian ilman suullista käsittelyä,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantajana oleva Repower AG sai 26.6.2009 Euroopan unionin teollisoikeuksien virastolta (EUIPO) sanamerkkiä REPOWER koskevan kansainvälisen rekisteröinnin nro 1020351 suojan Euroopan unionissa Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (asetus on korvattu Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1)), nojalla.

2 Tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkin rekisteröinti on saatu, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälisestä luokituksesta tavaramerkkien rekisteröimistä varten 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 4, 9, 37, 39, 40 ja 42, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta:

– luokka 4: ”Sähköenergia, mukaan lukien biokaasun avulla tuotettu sähköenergia; veden, tuulen ja auringon avulla tuotettu sähköenergia”

– luokka 9: ”Tieteelliset, merenkulku-, geodeettiset, valokuvaus-, elokuva-, optiset, punnitus-, mittaus-, merkinanto-, tarkastus- (valvonta-), hengenpelastus- ja opetuslaitteet ja -välineet; laitteet ja välineet sähkön johtamiseen, kytkemiseen, muuntamiseen, varaamiseen, säätämiseen tai hallintaan; äänen ja kuvien tallennus-, siirto- ja toistolaitteet; magneettiset tietovälineet, tallennelevyt; myyntiautomaatit ja kolikkokäyttöisten laitteiden koneistot; kassakoneet, laskukoneet, tietojenkäsittelylaitteet, tietokoneet, tulensammutuslaitteet; sähkölaitteet ja -välineet (tässä luokassa), nimittäin sähkölaitteet vahvavirtatekniikkaa varten, sähkön johtamiseen, muuntamiseen, varaamiseen, säätämiseen tai hallintaan, heikkovirtatekniikkaa varten, etäsiirtoa varten; aurinkosähkökomponentit; palohälytysjärjestelmät; sähkötoimiset valvontalaitteet, varkaudenestovaroittimet, rakennusten valvontalaitteistot, videolaitteistot; ovipuhelimet ja summerit; radio- ja televisiolaitteistot; laitteistot suurtaajuustekniikoita ja säätötekniikoita varten, tietotekniikkalaitteet tiedonkäsittelyyn (tietokoneet); analogiset liittimet, Internet-liitännät, elektroniset laitteet puhelinviestintään, elektroniset laitteet osallistujien väliseen viestintään; matkapuhelimet, radiopuhelimet, puhelimet ja faksilaitteet; pistorasiat, kytkimet, kojetaulut, akustiset johdot, sähkökaapelit, sähköjohdot, sulakkeet”

– luokka 37: ”Rakentaminen; korjaus; asennuspalvelut; siirtolaitteistojen ja jakelulaitteistojen, matala- ja keskijännitelaitteistojen, julkisten valaistusjärjestelmien ja sähkölaitteistojen rakentaminen ja korjaus sekä huolto; rakennusten ja yritysten elektronisiin laitteistoihin liittyvät huoltopalvelut; elektronisten laitteistojen kokoonpano, huolto ja korjaus; sähkönjakelulaitteistojen rakennus, korjaus ja huolto; tietokonelaitteiden, erityisesti tietoverkkojen, kokoonpano, huolto ja korjaus; tietoliikennelaitteistoihin, kytkimien liitäntä- ja ohjauslaitteistoihin liittyvät asennukset, huollot ja

korjaukset; lämmitystekniset palvelut; muuntaja-asemien ja sähkönjakelulaitteistojen asennus ja huolto; katujen julkisen valaistuksen asennus ja huolto; suurien lämpöpumpputehtaiden rakennus, asennus ja kunnossapito; sähkömittareiden ja etäisyysreleiden asennus asiakkaita varten; verkkokomponenttien (tietokonelaitteistojen) asennus tietoliikennepalvelujen tarjoajille; tietokonelaitteistojen asennus, huolto ja korjaus tietoliikennealalla; rakentamiseen liittyvä tekninen neuvonta; edellä mainittuihin palveluihin liittyvä neuvonta”

– luokka 39: ”Kuljetus; tavaroiden pakkaus ja varastointi; matkojen järjestäminen; energian toimitus; tietokonelaitteistojen jakelu; energian jakeluun (toimitukseen) liittyvä ammattimainen neuvonta; edellä mainittuihin palveluihin liittyvä neuvonta”

– luokka 40: ”Energiantuotanto”

– luokka 42: ”Tieteelliset ja teknologiset palvelut sekä niihin liittyvä tutkimus ja suunnittelu; teolliset analyysi- ja tutkimuspalvelut; tietokonelaitteistojen ja -ohjelmistojen suunnittelu ja kehittäminen; suunnittelu sähkönjakelun, sähkölaitteistojen, turvalaitteistojen ja tietoliikenteen alalla; tietojärjestelmiin liittyvä ammattimainen neuvonta; sähkölaitteistoja koskevat tekniset asiantuntijapalvelut; tekniset suunnittelupalvelut ja laaduntarkastuspalvelut energiahuoltoon liittyvien laitteistojen hyväksyntä-, mittaus-, tiedotus- ja valvontatoiminnan alalla; ohjelmistojen asennus, huolto ja korjaus tietoliikenteen ja ohjauksen alalla; verkkojen laadun mittaus; aktiivikomponenttien (ohjelmistojen) asetusten määritys tietoverkoissa; tietojen keskitetyn turvaamisen järjestäminen; ohjelmistojen kehittäminen ja asentaminen puhelinlaitteistojen liittämiseksi tietoverkkoon ja puhelinten integroimiseksi tietokoneisiin; edellä mainittuihin palveluihin liittyvä neuvonta osoitteenmuutoksen yhteydessä; laadunvalvonta; energiansäästöön liittyvä neuvonta, nimittäin sähkönkulutusta koskeva tiedotus”.

3 Väliintulijana oleva repowermap.org esitti 3.6.2013 riidanalaiseen tavaramerkkiin kohdistuvan mitättömyysvaatimuksen, joka perustui asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan a alakohtaan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 59 artiklan 1 kohdan a alakohta), luettuna yhdessä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan (joista on tullut asetuksen 2017/1001 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta) kanssa. Väliintulija väitti, että riidanalainen tavaramerkki oli kaikkien tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta kuvaileva ja erottamiskyvytön.

4 Mitättömyysosasto hyväksyi 9.7.2014 tekemällään päätöksellä riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen seuraavien luokkiin 37 ja 42 kuuluvien palvelujen osalta:

— luokka 37: ”Rakentaminen; korjaus; asennuspalvelut; siirtolaitteistojen ja jakelulaitteistojen, matala- ja keskijännitelaitteistojen, julkisten valaistusjärjestelmien ja sähkölaitteistojen rakentaminen ja korjaus sekä huolto; sähkönjakelulaitteistojen rakennus, korjaus ja huolto; muuntaja-asemien ja sähkönjakelulaitteistojen asennus ja huolto; katujen julkisen valaistuksen asennus ja huolto; suurien lämpöpumpputehtaiden rakennus, asennus ja kunnossapito; edellä mainittuihin palveluihin liittyvä neuvonta”

— luokka 42: ”Tieteelliset ja teknologiset palvelut sekä niihin liittyvä tutkimus ja suunnittelu; sähkölaitteistoja koskevat tekniset asiantuntijapalvelut; tekniset suunnittelupalvelut energiahuoltoon liittyvien laitteistojen hyväksyntä-, mittaus-, tiedotus- ja valvontatoiminnan alalla”.

5 Mitättömyysosasto hylkäsi mitättömyysvaatimuksen muiden riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta (jäljempänä jäljelle jääneet tavarat ja palvelut). Riidanalaisen tavaramerkin kuvailevasta luonteesta se toi esiin, että olisi syytä tarkastella, oliko sanalla ”repower” unionin englanninkielisen keskivertokuluttajan mielestä suora ja konkreettinen yhteys riidanalaisen tavaramerkin kattamiin tavaroihin ja palveluihin. Sen mielestä kyseisen sanan voitiin ymmärtää tarkoittavan ”uudelleenkäynnistämistä, erityisesti (laivan) varustamista uudella moottorilla” ja ”jonkin,

kuten auton tai sähkövoimalan, energianlähteen tai moottorin uudistami[sta] tai korvaami[sta]" ja kyseistä sanaa käytettiin yksinomaan joko moottoreiden yhteydessä tai energia-alalla, erityisesti energialaitosten yhteydessä. Näin ollen mitättömyysosasto katsoi, että sana "repower" kertoi suoraan englanninkielisille kuluttajille, että edellä 4 kohdassa tarkoitetut palvelut liittyivät moottorin tai voimalan energianlähteen uudelleenkäynnistämiseen tai korvaamiseen tai että niillä oli tarkoitus toteuttaa tällainen uudelleenkäynnistäminen tai korvaaminen. Mitättömyysosasto myös katsoi, etteivät jäljelle jääneet tavarat ja palvelut liittyneet moottorin uudelleenkäynnistämiseen tai korvaamiseen tai voimalan energianlähteen korvaamiseen. Mitättömyysosasto totesi riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyvystä, ettei väliintulija ollut osoittanut, että sanaa "repower" olisi kaupan alalla käytetty yleisesti kyseisten jäljelle jääneiden tavaroiden ja palvelujen kuvaamiseen.

6 Väliintulija teki 8.9.2014 mitättömyysosaston päätöksestä valituksen EUIPO:ssa asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan (joista on tullut asetuksen 2017/1001 66–71 artikla) nojalla.

7 EUIPO:n viides valituslautakunta hylkäsi valituksen 8.2.2016 tekemällään päätöksellä (jäljempänä 8.2.2016 tehty päätös). Ensinnäkin valituslautakunta toi esiin riidanalaisen tavaramerkin kuvailevasta luonteesta, että riidanalaisen tavaramerkin kattamat tavarat ja palvelut oli pääasiallisesti suunnattu keskivertokuluttajille ja ammattilaisille, kohdeyleisön tarkkaavaisuuden taso vaihteli normaalista korkeaan ja että tässä oli otettava huomioon unionin englanninkieliset kuluttajat, sillä merkki oli englannin kielen sana. Tämän jälkeen valituslautakunta palautti mieleen sanan "repower" määritelmät, jotka mitättömyysosasto oli esittänyt, ja hylkäsi väliintulijan väitteet kyseisen sanan merkityksestä. Lopuksi se vahvisti 8.2.2016 tehdyn päätöksen 34 kohdassa, että "johtopäätöksenä [sen mielestä] väliintulijan esittämä näyttö ei riittänyt osoittamaan, että riidanalainen merkki olisi ollut yleisesti käytössä energia-alalla ja kuvannut jäljelle jääneiden tavaroiden ja palvelujen ominaisuuksia". Riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyvystä valituslautakunta katsoi, ettei ollut osoitettu, että riidanalaista merkkiä käytettäisiin yleisesti tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen yhteydessä ja että sitä voitaisiin siksi pitää tavaramerkkinä.

8 Väliintulija nosti 8.2.2016 tehdystä päätöksestä kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.4.2016 toimitetulla kannekirjelmällä. Asia kirjattiin numerolla T-188/16.

9 Viides valituslautakunta ilmoitti 22.6.2016 päivätyllä tiedonannolla osapuolille, että sen jälkeen kun unionin yleisessä tuomioistuimessa oli nostettu kanne asiassa T-188/16, repowermap v. EUIPO – Repower (REPOWER), se oli huomannut, että 8.2.2016 tehtyä päätöstä ei ollut perusteltu asetuksen N:o 207/2009 75 artiklassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 94 artikla) vaaditulla tavalla. Se tarkensi, että perustelujen tällaisen puutteellisuuden johdosta ja asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 103 artikla) mukaisesti kyseinen 8.2.2016 tehty päätös oli sen mielestä syytä kumota, jotta riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyky ja kuvailevuus voitaisiin arvioida yksityiskohtaisesti merkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta. Viides valituslautakunta pyysi osapuolia esittämään huomautuksensa sen aikomuksesta kumota 8.2.2016 tehty päätös.

10 Kantaja toimitti huomautuksensa 5.7.2016. Se väitti, että niin kauan kuin 8.2.2016 tehdyn päätöksen päätöslauselmaa ei muutettu, sen perusteluja oli mahdollista lujittaa asetuksen N:o 207/2009 83 artiklassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 107 artikla) edellytetyllä tavalla, eli EUIPO saattoi ottaa huomioon jäsenvaltioissa asiassa yleisesti hyväksytyt periaatteet, jos menettelystä ei säädetty asetuksessa N:o 207/2009, yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2868/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1) (joka on kumottu Euroopan unionin tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 täydentämisestä ja komission asetusten (EY) N:o 2868/95 ja (EY) N:o 216/96 kumoamisesta 18.5.2017 annetulla komission delegoidulla asetuksella (EU) 2017/1430 (EUVL 2017, L 205, s. 1)), maksuista sisämarkkinoilla toimivalle yhdenmukaistamisvirastolle (tavaramerkit ja mallit) 13.12.1995 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2869/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1) (joka on kumottu asetuksen (EY) N:o 207/2009 ja asetuksen (EY) N:o 2868/95 muuttamisesta sekä asetuksen (EY) N:o 2869/95 kumoamisesta 16.12.2015 annetulla Euroopan

parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2015/2424 (EUVL 2015, L 341, s. 21)) tai sisämarkkinoilla toimivan yhdenmukaistamisviraston (tavaramerkit ja mallit) valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 216/96 (EYVL 1996, L 28, s. 11), sellaisena kuin se on muutettuna 6.12.2004 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2082/2004 (EUVL 2004, L 360, s. 8) (joka on kumottu delegoidulla asetuksella 2017/1430). Sitä vastoin kantaja katsoi, ettei 8.2.2016 tehdyn päätöksen kumoamista voitu perustella asetuksen N:o 207/2009 80 artiklalla, jota ei ole – tai ei ole enää – asetuksen N:o 207/2009 konsolidoidussa versiossa, joka löytyy online-muodossa EUR-Lex-tietokannasta, sillä kyseisessä artiklassa annettiin vain valtuudet EUIPO:n tutkijoille eikä perustelujen puutteellisuus ollut asetuksen N:o 207/2009 80 artiklassa tarkoitettu menettelyvirhe. Lopuksi kantaja väitti, että EUIPO:n laajennetun valituslautakunnan 28.4.2009 tekemästä päätöksestä (asia R 323/2008-G) (jäljempänä laajennetun valituslautakunnan päätös) ilmeni, ettei EUIPO voinut kumota päätöksiään, joista nostetun kanteen käsittely oli kesken unionin yleisessä tuomioistuimessa.

11 Väliintulija toimitti huomautuksensa 20.7.2016. Se korosti, että asetuksen N:o 207/2009 80 artiklaa oli erityissäännöksenä sovellettava asetuksen N:o 207/2009 83 artiklassa tarkoitettujen yleisten periaatteiden sijaan. Se myös toi esiin, että oli epäselvää, oliko perustelujen puutteellisuus menettelyvirhe, ja että oli huomattavan todennäköistä, ettei 8.2.2016 tehdyn päätöksen kumoamista perustelujen puutteellisuuden johdosta hyväksyttäisi. Väliintulija katsoi, että näissä olosuhteissa oli parasta jatkaa asian T-188/16, repowermap v. EUIPO – Repower (REPOWER), käsittelyä unionin yleisessä tuomioistuimessa.

12 EUIPO:n viides valituslautakunta kumosi 3.8.2016 tekemällään päätöksellä 8.2.2016 tehdyn päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös). Se selitti, että toisin kuin osapuolet olivat epäilleet, asetuksen N:o 207/2009 80 artiklaa sovellettiin edelleen asetuksen 2015/2424 voimaantulon jälkeen. Lisäksi se toi esiin, että EUIPO:lla oli velvollisuus perustella päätöksensä ja erityisesti analysoida hylkäämisen perusteita asianomaisten tavaroiden ja palvelujen osalta ja että siksi perustelujen puutteellisuus, jollainen 8.2.2016 tehdyn päätöksen kohdalla oli todettu, oli asetuksen N:o 207/2009 80 artiklassa tarkoitettu ilmeinen menettelyvirhe, joka oli korjattava.

Asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeudellinen arviointi

16 Kantaja esittää neljä kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan riidanalaisella päätöksellä ei ole oikeudellista perustaa. Toisen kanneperusteen mukaan valituslautakunnilla ei ole toimivaltaa kumota omia päätöksiään. Kolmas kanneperuste koskee asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan ja EUIPO:n tutkintaohjeiden rikkomista sekä hyvää hallintotapaa, oikeusvarmuutta ja oikeusvoimaa koskevien periaatteiden loukkaamista. Neljäs kanneperuste koskee perustelujen puutteellisuutta.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee oikeudellisen perustan puuttumista

17 Kantaja tuo esiin, että asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohta (josta on tullut asetuksen 2017/1001 103 artiklan 1 kohta), johon valituslautakunta on tukeutunut 8.2.2016 tehdyn päätöksen kumoamiseksi, ei ollut enää voimassa, kun riidanalainen päätös tehtiin. Kantajan mukaan asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohtaan asetuksessa 2015/2424 tehty muutos tuli voimaan vasta 1.10.2017. Kyseiseen päivämäärään asti asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohta, sellaisena kuin se oli muutettuna, ei ollut voimassa. Tämä selittää kantajan mielestä, miksi asetuksen N:o 207/2009 konsolidoidussa versiossa 80 artiklan 1 kohta on poistettu.

18 EUIPO väittää, että riidanalainen päätös perustuu asetuksen N:o 207/2009 80 artiklaan, sellaisena kuin se oli ennen asetuksella 2015/2424 tehtyä muutosta (jäljempänä asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artikla). Väliintulija puolestaan katsoo, että asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohta oli voimassa, kun riidanalainen päätös tehtiin. Se lisää, että vaikka kyseinen artikla ei olisi ollut voimassa, tämä ei tarkoittaisi, että riidanalaisella päätöksellä ei olisi ollut oikeudellista perustaa. Asetuksen N:o 207/2009 83 artikla, jossa viitataan yleisiin periaatteisiin, voisi tarjota oikeudellisen perustan, sillä kyseisiin periaatteisiin kuuluu, että hallinto voi korjata omia päätöksiään tietyin edellytyksin.

19 On kiistatonta, että riidanalaisessa päätöksessä ilmoitettu oikeudellinen perusta on asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohta ja että kyseistä artiklaa on muutettu asetuksella 2015/2424.

20 Asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdan ensimmäinen virke kuului seuraavasti:

”Jos virasto on tehnyt sellaisen rekisterimerkinnän tai päätöksen, joka sisältää ilmeisen viraston syyksi katsottavan menettelyvirheen, virasto poistaa kyseisen merkinnän tai kumoaa päätöksen.”

21 Asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella 2015/2424 (jäljempänä asetuksen N:o 207/2009 uuden version 80 artiklan 1 kohta), säädetään sittemmin seuraavaa:

”Jos virasto on tehnyt sellaisen rekisterimerkinnän tai päätöksen, joka sisältää ilmeisen viraston syyksi katsottavan virheen, virasto poistaa kyseisen merkinnän tai kumoaa päätöksen.”

22 Toisin sanoen asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa viitataan päätöksiin, jotka sisältävät ilmeisen menettelyvirheen, kun taas asetuksen N:o 207/2009 uuden version 80 artiklan 1 kohdassa viitataan päätöksiin, jotka sisältävät ilmeisen virheen.

23 On syytä tuoda esiin, että riidanalaisen päätöksen 13 kohdassa valituslautakunta totesi, että ”virasto voi asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohdan nojalla kumota tekemänsä päätöksen, jos se sisältää ilmeisen viraston syyksi katsottavan virheen”.

24 Valituslautakunta kuitenkin korosti riidanalaisen päätöksen 16 kohdassa, että asetuksen N:o 207/2009 75 artikla, jonka mukaan valituslautakuntien päätökset on perusteltava, oli menettelysäännös, että 8.2.2016 tehty päätös oli puutteellisesti perusteltu ja että tämä puutteellinen perustelu oli asetuksen N:o 207/2009 80 artiklassa tarkoitettu ilmeinen menettelyvirhe.

25 Koska valituslautakunta on siis halunnut luonnehtia 8.2.2016 tehdyn päätöksen puutteellista perustelemista ilmeiseksi menettelyvirheeksi, riidanalaisessa päätöksessä ilmoitettuna oikeudellisena perustana on pidettävä asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohtaa, minkä EUIPO on lisäksi vastineessaan vahvistanut.

26 Asetuksen 2015/2424 4 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee, että asetus on tullut voimaan 23.3.2016. Saman asetuksen 4 artiklan toisesta kohdasta kuitenkin ilmenee myös, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdan muutos tuli voimaan vasta 1.10.2017.

27 Toisin kuin kantaja pohjimmiltaan väittää, tämä ei kuitenkaan tarkoita, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohta olisi lakannut olemasta, kun asetus 2015/2424 tuli voimaan 23.3.2016, ja näin olisi ollut siihen asti, kun muutettu säännös tuli voimaan 1.10.2017. Se tarkoittaa vain, että 1.10.2017 asti sovellettiin asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohtaa.

28 On totta että asetuksen N:o 207/2009 konsolidoidussa versiossa, joka oli online-muodossa EUR-Lex-tietokannassa edellä 27 kohdassa mainittuna siirtymäaikana ja jossa oli otettu huomioon asetuksella 2015/2424 tehdyt muutokset, asetuksen N:o 207/2009 80 artikla sisälsi ainoastaan yhden kohdan eli 3 kohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 103 artiklan 3 kohta). Kuten kantaja itse kuitenkin toteaa, kyseisen konsolidoidun version ensimmäisellä sivulla oli seuraava ilmoitus:

”Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentoinnin apuväline, eikä sillä ole oikeudellista vaikutusta. Unionin toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä. Säädösten todistusvoimaiset versiot on johdanto-osineen julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä, ja ne ovat saatavana EUR-Lexissä”.

29 Asetuksen 2015/2424 Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistusta versiosta kuitenkin ilmenee, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohtaa sovellettiin vielä silloin, kun riidanalainen päätös tehtiin.

30 Ensimmäinen kanneperuste on siis hylättävä.

Toinen kanneperuste, jonka mukaan valituslautakunnilla ei ole toimivaltaa kumota omia päätöksiään

31 Kantaja väittää, että vaikka asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohtaa olisi vielä sovellettu, valituslautakunnalla ei olisi ollut toimivaltaa tehdä riidanalaista päätöstä. Tältä osin se katsoo ensinnäkin, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdasta ilmenee, että kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kumoamisoikeus on myönnetty ainoastaan asetuksen N:o 207/2009 58 artiklan 1 kohdassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 66 artiklan 1 kohta) mainituille EUIPO:n yksiköille. Kantajan mielestä valituslautakunnalla ei muutoksenhakuelimenä olisi oikeutta kumota omia päätöksiään. Toiseksi kantaja vetoaa siihen, että EUIPO:n tutkintaohjeiden A osan 6 jakson 1.2 kohdassa, jossa käsitellään omien päätöksien kumoamisoikeutta, ei anneta valituslautakunnille oikeutta kumota omia päätöksiään. Kolmanneksi kantaja katsoo, että myös laajennetun valituslautakunnan päätöksen 23 kohdasta käy ilmi, ettei asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklaa kuulu soveltaa valitusmenettelyssä eikä näin ollen valituslautakuntien työssä.

32 EUIPO ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet. Kun EUIPO:lta kysyttiin, sovellettiinko asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohtaa silloin, kun riidanalainen päätös tehtiin, EUIPO vastasi, että sitä ei sovellettu silloin. Väliintulija sitä vastoin katsoi vastineessaan, että kyseistä säännöstä sovellettiin tuolloin.

33 Aluksi on syytä tuoda esiin, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa annettiin kumoamisoikeus ”virastolle” ja siten valituslautakunnille, jotka ovat yksi sen elimistä. Kantajan väitteet, joilla se pyrkii osoittamaan, ettei näin olisi, eivät ole vakuuttavia.

34 Ensinnäkin on huomattava, että asetuksen 2015/2424 1 artiklan 74 alakohdasta, luettuna yhdessä saman asetuksen 4 artiklan kanssa, ilmenee, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohta on korvattu 23.3.2016 lähtien uudella 3 kohdalla, jossa käsitellään toimivallan

delegointia Euroopan komissiolle. Asetuksen 2015/2424 säännöksistä ilmenee myös, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdasta tuli 1.10.2017 lähtien asetuksen N:o 207/2009 uuden version 80 artiklan 4 kohta. Tästä vaikuttaisi seuraavan, että asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version 3 kohtaa ei olisi ollut olemassa 23.3.2016–1.10.2017. On kuitenkin mahdotonta ajatella, että tämä olisi ollut lainsäätäjän tarkoitus. Päinvastoin on katsottava, että asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version 3 kohta ja asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan uuden version 3 kohta ovat olleet olemassa rinnakkain 23.3.2016–1.10.2017 ja että näin ollen asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version 3 kohtaa sovellettiin silloin, kun riidanalainen päätös tehtiin.

35 Asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version 3 kohdassa, johon kantaja vetoaa, säädetään seuraavaa:

”Tämä artikla ei rajoita osapuolten oikeuksia hakea muutosta 58 ja 65 artiklan nojalla tai mahdollisuutta oikaista täytäntöönpanoasetuksessa vahvistettujen menettelyjen ja edellytysten mukaisesti kieli- tai kirjoitusvirheet sekä viraston päätöksissä olevat ilmeiset virheet tai virheet, jotka viraston katsotaan tehneen tavaramerkin rekisteröinnissä tai rekisteröinnin julkaisemisessa.”

36 Asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version 3 kohdassa viitataan siis saman asetuksen 58 artiklaan mutta myös saman asetuksen 65 artiklaan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 72 artikla).

37 Vaikka asetuksen N:o 207/2009 58 artiklan 1 kohdassa luetellaan EUIPO:n yksiköiden päätökset, joihin on mahdollista hakea muutosta EUIPO:ssa, ja vaikka kyseisten päätösten joukossa ei mainita valituslautakuntien päätöksiä, saman asetuksen 65 artiklan 1 kohdassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 72 artiklan 1 kohta) kuitenkin säädetään, että ”valituslautakuntien valitusta koskevat päätökset voidaan saattaa unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi”.

38 Koska siis asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdassa viitattiin paitsi valituslautakunnan käsittelemiin valituksiin myös unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltäviin kanteisiin, jotka koskevat valituslautakuntien tekemiä päätöksiä, kantaja on väärässä väittäessään, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdasta ilmenisi, että kyseisen artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kumoamisoikeus olisi myönnetty yksinomaan asetuksen N:o 207/2009 58 artiklassa luetelluille EUIPO:n yksiköille. Asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdassa tehdystä viittauksesta saman asetuksen 65 artiklaan käy päinvastoin ilmi, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa säädetty kumoamisoikeus on myönnetty myös valituslautakunnille.

39 Toiseksi on syytä tuoda esiin, että EUIPO:n tutkintaohjeiden A osan 6 jakson 1.2 kohdassa, johon kantaja vetoaa, todetaan, että ”kumoamis- tai poistamispäätöksen tekee se osasto tai yksikkö, joka on tehnyt kyseisen merkinnän tai päätöksen, ja tällaiseen päätökseen voi hakea muutosta asetuksen N:o 207/2009 58 artiklan 2 kohdan mukaisesti”.

40 On totta, ettei näissä EUIPO:n tutkintaohjeissa mainita kumoamisoikeuden yhteydessä valituslautakuntia. Tällaisissa ohjeissa on kuitenkin ainoastaan kodifioitu menettelytavat, joita EUIPO itse ehdottaa noudatettavan. Näin ollen niiden neuvoja ei voida sellaisinaan asettaa etusijalle asetusten N:o 207/2009 ja N:o 2868/95 säännöksiin nähden, eivätkä ne voi myöskään muuttaa Euroopan unionin tuomioistuimen tulkintaa kyseisistä säännöksistä. Päinvastoin ohjeita on luettava asetusten N:o 207/2009 ja N:o 2868/95 säännösten mukaisesti (tuomio 27.6.2012, Interkobo v. SMHV – XXXLutz Marken (my baby), T-523/10, EU:T:2012:326, 29 kohta).

41 Kantajan esiin tuomista EUIPO:n tutkintaohjeiden neuvoista ei näin ollen voida päätellä, ettei valituslautakunnilla olisi oikeutta kumota omia päätöksiään, sillä asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 3 kohdasta, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 65 artiklan kanssa, ilmenee, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa säädetty kumoamisoikeus on myönnetty myös valituslautakunnille.

42 Kolmanneksi on syytä tuoda esiin, että laajennetun valituslautakunnan päätöksen 23 kohdassa, johon kantaja vetoaa, määrätään seuraavaa:

”Sen jälkeen kun valitus on tehty, vain valituslautakunnat ovat toimivaltaisia käsittelemään asian, eikä riidanalaisen päätöksen tehnyt elin ole enää toimivaltainen. Kyseisestä hetkestä lähtien vain lautakunta voi ottaa asiaan kantaa. Tutkinnan jälkeen se voi tarvittaessa siirtää asian jatkotoimia varten asianomaiselle elimelle. Tutkija, jonka tekemästä päätöksestä on tehty valitus, voi korjata riidanalaista päätöstään vain asetuksen N:o 207/2009 61 artiklassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 69 artikla) säädettyjen tiukkojen edellytysten rajoissa. Kyseisessä säännöksessä säädetty uudelleentarkastelumenettely siis sitoo tutkijaa, eikä tämä voi oma-aloitteisesti päättää soveltaa asetuksen N:o 207/2009 80 artiklassa säädettyjen kaltaisia kumoamissäännöksiä, joita sovelletaan muutoksenhakumenettelyn ulkopuolella.”

43 Laajennetun valituslautakunnan päätöksen 23 kohdasta voidaan päätellä vain, että kyseinen elin on katsonut, ettei tutkija voi kumota tekemäänsä päätöstä, jos siitä on tehty valitus valituslautakuntaan. Kyseisessä kohdassa laajennettu valituslautakunta ei ole ottanut kantaa itse valituslautakuntien kumoamisoikeuteen. Laajennetun valituslautakunnan päätöksen 23 kohta ei siis ole merkityksellinen käsiteltävässä asiassa.

44 Lisäksi on korostettava unionin yleisen tuomioistuimen jo todenneen, ettei se, että unionin yleisessä tuomioistuimessa oli nostettu kanne komission päätöksestä silloin, kun kyseinen päätös kumottiin, estänyt päätöksen kumoamista (ks. vastaavasti tuomio 15.7.2015, Socitrel ja Companhia Previdente v. komissio, T-413/10 ja T-414/10, EU:T:2015:500, 187 kohta). Ei ole mitään syytä olettaa, että valituslautakunnan tekemän päätöksen kohdalla ratkaisun pitäisi olla toisenlainen. Päinvastoin olisi katsottava, että kun unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa, koska sen käsiteltäväksi saatettu valituslautakunnan päätös on kumottu, se implisiittisesti tunnustaa, että valituslautakunnat ovat toimivaltaisia kumoamaan omat päätöksensä ja että ne voivat tehdä sen, vaikka päätöksistä olisi nostettu kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa (määräys 21.10.2014, Gappol Marzena Porczyńska v. SMHV – Gap (ITM) (GAPPol), T-125/14, ei julkaistu, EU:T:2014:1121; määräys 27.7.2015, Deere ja Münch v. SMHV (EXHAUST-GARD), T-236/15, ei julkaistu, EU:T:2015:567 ja määräys 14.6.2017, Márquez Alentà v. EUIPO – Fiesta Hotels & Resorts (Muurahaisen kuva), T-657/16, ei julkaistu, EU:T:2017:425).

45 Edellä esitetyn perusteella kantaja on väärässä väittäessään, ettei valituslautakunnilla ole toimivaltaa kumota omia päätöksiään.

46 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan ja EUIPO:n tutkintaohjeiden rikkomista sekä hyvää hallintotapaa, oikeusvarmuutta ja oikeusvoimaa koskevien periaatteiden loukkaamista

47 Kantaja väittää, ettei perustelujen puutteellisuus kuulu asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, sillä se ei ole menettelyvirhe vaan aineellista oikeutta koskeva virhe. Tältä osin se vetoaa EUIPO:n tutkintaohjeiden A osan 6 jakson 1.1 kohtaan, jossa käsitellään kumoamisoikeutta ja jossa todetaan muun muassa, että ”menettelyvirheet on erotettava asiavirheistä, joiden perusteella päätöstä ei voida kumota”. Kantaja myös väittää, että EUIPO:n tutkintaohjeiden A

osan 6 jakson 1.3.1 kohdan mukaan päätöstä, josta on tehty valitus valituslautakuntaan, ei voi kumota. Sen mielestä samaa periaatetta olisi sovellettava analogisesti valituslautakuntien päätöksiin. Kantaja myös katsoo, että olisi hyvän hallintotavan, oikeusvarmuuden ja oikeusvoimaa koskevien periaatteiden vastaista, että mikä tahansa elin voisi vapaasti muuttaa riidan kohdetta keskeneräisissä menettelyissä. Kantaja on lisäksi väittänyt unionin yleisen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin antamissaan vastauksissa ensinnäkin, että yleinen oikeusperiaate, jonka mukaan sääntöjenvastainen hallintotoimi voidaan peruuttaa ja johon EUIPO ja väliintulija ovat vastineissaan vedonneet, ei voinut olla oikeudellinen perusta riidanalaiselle päätökselle. Toiseksi kantaja väittää, että 8.2.2016 tehdyn päätöksen perustelu, jossa viitattiin mitättömyysosaston päätökseen, oli riittävä ja että oikeuskäytännön nojalla valituslautakunnalla ei ollut velvollisuutta perustella päätöstään jokaisen tavaran ja palvelun osalta.

48 EUIPO väittää, että 8.2.2016 tehty päätös oli puutteellisesti perusteltu ja että perustelujen puutteellisuus on ilmeinen menettelyvirhe. Tässä yhteydessä se tuo esiin, että unionin yleinen tuomioistuin on 18.10.2011 antamassaan tuomiossa Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit) (T-53/10, EU:T:2011:601, 37 kohta) todennut, että puolustautumisoikeuksien loukkaaminen on virhe, joka on vaikuttanut päätökseen johtaneeseen menettelyyn, ja se voi näin ollen tehdä kyseisen päätöksen asiasisällöstä virheellisen. EUIPO:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin myös vahvisti kyseisessä tuomiossa yleisen oikeusperiaatteen, jonka mukaan sellaisten sääntöjenvastaisten hallintotoimien, joilla on luotu subjektiivisia oikeuksia, peruuttaminen taannehtivin vaikutuksin on sallittu edellyttäen, että kyseisen päätöksen tehnyt toimielin ottaa huomioon edellytykset, jotka koskevat kohtuullisessa ajassa toimimista ja päätöksen edunsaajan perustellun luottamuksen suojaamista (tuomio 18.10.2011, Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit), T-53/10, EU:T:2011:601, 40 kohta). Käsiteltävässä asiassa valituslautakunta on kuitenkin toiminut kohtuullisessa ajassa ja kunnioittanut päätöksen edunsaajan luottamuksen suojaa.

49 Tässä yhteydessä EUIPO väittää, että sellaisen päätöksen tekeminen, josta on mahdollista nostaa kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, ei vaikuttaisi olevan täsmällinen vakuuttelu tai täsmällinen, ehdoton ja ristiriidaton tieto, joka voisi synnyttää kantajassa perusteltuja odotuksia ja oikeuden vedota luottamuksensuojan periaatteeseen. Tätä tukee erityisesti se, että 8.2.2016 tehty päätös on perustelujen puutteellisuuden johdosta ollut selkeästi lainvastainen hallintotoimi. EUIPO:n mukaan se, että valituslautakuntien päätöksistä on mahdollista nostaa kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa ja että sovellettavassa laissa on nimenomainen säännös päätöksen kumoamisesta, eli asetuksen N:o 207/2009 80 artikla, estävät luottamuksensuojan periaatteeseen vetoamisen käsiteltävässä asiassa.

50 EUIPO korostaa myös, että riidanalainen päätös noudatti paitsi asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan sanamuotoa myös tämän säännöksen tavoitetta sikäli, että jos valituslautakunta ei olisi tehnyt riidanalaista päätöstä, EUIPO:n olisi pitänyt todeta perustelujen puutteellisuus vastineessa, jonka se antoi 8.2.2016 tehdystä päätöksestä tehtyä valitusta koskeneessa asiassa T-188/16, repowermap v. EUIPO – Repower (REPOWER). Tällöin uusi päätös olisi parhaassa tapauksessa voitu tehdä vasta vuoden 2017 lopulla, kun taas riidanalaisen päätöksen ansiosta uusi päätös voitiin tehdä saman tien.

51 Lopuksi EUIPO väittää, etteivät EUIPO:n tutkintaohjeet sido valituslautakuntia eikä riidanalaisella päätöksellä loukata hyvän hallintotavan periaatetta.

52 Väliintulija katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on tulkita asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua menettelyvirheen käsitettä, ja se korostaa, että valituslautakunta on noudattanut oikeusvarmuuden periaatetta, kun otetaan huomioon, että 8.2.2016 tehty päätös on peruutettu kohtuullisessa ajassa ja perustelujen puutteellisuus kyseisessä päätöksessä oli ilmeinen.

53 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että valituslautakunta perusteli päätöstä sillä, että se ei ollut 8.2.2016 tekemässään päätöksessä täyttänyt velvollisuuttaan perustella päätöksensä ja erityisesti velvollisuuttaan analysoida hylkäysperusteita riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta.

54 Ensimmäiseksi on siis selvitettävä, voiko perustelujen puutteellisuus olla asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ilmeinen menettelyvirhe.

55 Unionin yleinen tuomioistuin on tarkentanut, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu menettelyvirhe on virhe, jolla on menettelyllisiä seurauksia (tuomio 15.3.2011, Ifemy's v. SMHV – Dada & Co Kids (Dada & Co. kids), T-50/09, EU:T:2011:90, 31 kohta ja määräys 9.9.2011, Biodes v. SMHV – Manasul Internacional (LINEASUL), T-598/10, ei julkaistu, EU:T:2011:458, 9 kohta). Samoin unionin yleinen tuomioistuin on korostanut, ettei aineellisen kysymyksen tutkinta tai valituslautakunnan tekemän päätöksen muuttaminen ole mahdollista asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan puitteissa (tuomio 1.7.2009, Okalux v. SMHV – Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, EU:T:2009:238, 33 kohta ja määräys 9.9.2011, LINEASUL, T-598/10, ei julkaistu, EU:T:2011:458, 9 kohta).

56 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi 22.11.2011 antamassaan tuomiossa mPAY24 v. SMHV – Ultra (MPAY24) (T-275/10, ei julkaistu, EU:T:2011:683, 23 ja 24 kohta), että valituslautakunnan päätöksen oikaisu, jolla päätökseen lisättiin sellainen kohta, joka liittyi riidanalaisen tavaramerkin kuvailevaan luonteeseen kaikkien kyseisen tavaranmerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta, oli vaikuttanut oikaistun päätöksen asiasisältöön. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että sen lisäksi, ettei kyseistä oikaisua ollut voitu tehdä asetuksen N:o 2868/95 53 säännön (josta on tullut asetuksen 2017/1001 102 artiklan 1 kohta) pohjalta, jonka mukaan ”ainoastaan viraston päätöksissä olevia kieli- ja kirjoitusvirheitä ja selviä erehdyksiä voidaan korjata”, sitä ei ollut voitu tehdä myöskään asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan aikaisemman version pohjalta, sillä kyseisen artiklan soveltamisen edellytykset eivät täyttyneet, kun mitään ilmeistä menettelyvirhettä ei ollut tehty.

57 Unionin yleisen tuomioistuimen 22.11.2011 antamaan tuomioon MPAY24 (T-275/10, ei julkaistu, EU:T:2011:683) johtaneessa asiassa valituslautakunnan oikaisussa lisäämällä kohdalla oli tarkoitus täydentää oikaistun päätöksen perusteluja. Kyseisessä tuomiossa todetaan siis, että päätöksen perustelujen täydentäminen vaikuttaa päätöksen asiasisältöön eikä perustelujen puutteellisuutta voida pitää asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna menettelyvirheenä.

58 Edellä esitettyä päätelmää ei ole kyseenalaistettu 18.10.2011 annetussa tuomiossa Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit) (T-53/10, EU:T:2011:601), johon EUIPO on vedonnut. Kyseisen tuomion 37 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin vahvisti, että puolustautumisoikeuksien loukkaaminen oli virhe, joka oli vaikuttanut valituslautakunnan tekemään päätökseen johtaneeseen menettelyyn, ja se saattoi näin ollen tehdä kyseisen päätöksen asiasisällöstä virheellisen. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä ja oikeuskäytännöstä, jonka mukaan ”ilmeisellä virheellä” ei voida tarkoittaa virhettä, joka saattaa tehdä riidanalaisen päätöksen asiasisällöstä virheellisen, että puolustautumisoikeuksien loukkaaminen ei ollut yhteisömallista 12.12.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 täytäntöönpanosta 21.10.2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2245/2002 (EYVL 2002, L 341, s. 28) 39 artiklassa tarkoitettu ilmeinen virhe, joka olisi mahdollista korjata. Näin ollen 18.10.2011 annetun tuomion Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit) (T-53/10, EU:T:2011:601) 37 kohdasta ei voida tehdä mitään päätelmiä siitä, onko perustelujen puutteellisuus asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ”ilmeinen menettelyvirhe”.

59 Edellä esitetystä seuraa, ettei valituslautakunta voinut tehdä riidanalaista päätöstä asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohdan pohjalta.

60 Toiseksi on tarkasteltava, oliko – kuten EUIPO väittää – riidanalainen päätös mahdollista perustella oikeuskäytännössä vahvistetulla yleisellä oikeusperiaatteella, jonka mukaan lainvastaisen hallintotoimen, jolla on luotu subjektiivisia oikeuksia, peruuttaminen taannehtivin vaikutuksin on sallittu edellyttäen, että kyseisen päätöksen tehnyt toimielin ottaa huomioon edellytykset, jotka koskevat kohtuullisessa ajassa toimimista ja päätöksen edunsaajan perustellun luottamuksen suojaamista (ks. tuomio 18.10.2011, Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit) T-53/10, EU:T:2011:601, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Aluksi on syytä muistuttaa, että koska valituslautakunnissa käytävät menettelyt ovat luonteeltaan hallinnollisia (ks. tuomio 11.7.2013, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones v. SMHV – MIP Metro (METRO), T-197/12, ei julkaistu, EU:T:2013:375, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), myös valituslautakuntien tekemät päätökset ovat hallinnollisia, ja näin ollen valituslautakunnat voivat periaatteessa peruuttaa päätöksensä yleisen oikeusperiaatteen nojalla, joka sallii lainvastaisen hallintotoimen peruuttamisen.

62 On kuitenkin vielä selvitettävä, voiko valituslautakunta kumota päätöksensä kyseisen yleisen oikeusperiaatteen nojalla, kun otetaan huomioon, että asetus N:o 207/2009 sisältää säännöksen, joka koskee EUIPO:n elinten toimivaltaa kumota päätöksensä.

63 EUIPO:n esiin tuoma 18.10.2011 annettu tuomio Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit) (T-53/10, EU:T:2011:601) ei auta tämän kysymyksen ratkaisemisessa. Kyseisessä tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin – todettuaan, ettei valituslautakunnan korjaava päätös voinut perustua asetuksen N:o 2245/2002 39 artiklaan – tarkasteli sitä, oliko päätös voitu perustella yleisellä oikeusperiaatteella, joka sallii sääntöjenvastaisen hallintotoimen peruuttamisen taannehtivin vaikutuksin. Yhteisömallista 12.12.2001 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 6/2002 (EYVL 2002, L 3, s. 1) tai asetuksessa N:o 2245/2002 ei kuitenkaan ole asetuksen N:o 207/2009 80 artiklaa vastaavaa säännöstä, jolla säänneltäisiin yhteisömalliin liittyvien päätösten kumoamismenettelyä.

64 Valtiontukiasioissa 12.9.2007 annetussa tuomiossa González y Díez v. komissio (T-25/04, EU:T:2007:257, 97 kohta) ja 18.9.2015 annetussa tuomiossa Deutsche Post v. komissio (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654, 47 kohta) unionin yleinen tuomioistuin – todettuaan, ettei komissio voinut peruuttaa päätöstään [SEUT 108] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL 1999, L 83, s. 1) 9 artiklan perusteella, jossa säännellään komission päätösten kumoamisoikeutta – korosti, että komission mahdollisuus peruuttaa valtiontukea koskeva päätös ei rajoittunut kyseisen asetuksen 9 artiklassa tarkoitettuun tilanteeseen, joka pelkästään ilmensi nimenomaisesti yleistä oikeusperiaatetta, jonka mukaan sellaisen lainvastaisen hallintotoimen, jolla on luotu subjektiivisia oikeuksia, peruuttaminen taannehtivin vaikutuksin on sallittua. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että tällainen peruuttaminen voidaan toteuttaa aina, kunhan kyseisen päätöksen tehnyt toimielin ottaa huomioon edellytykset, jotka koskevat kohtuullisessa ajassa toimimista ja päätöksen sellaisen edunsaajan, joka on voinut luottaa kyseisen toimen lainmukaisuuteen, perustellun luottamuksen suojaamista.

65 Edellä 64 kohdassa mainituista tuomioista ilmenee, että vaikka lainsäätäjä olisi säätänyt jonkin toimielimen päätöksiä varten peruuttamismenettelyn, kyseinen toimielin voi peruuttaa päätöksensä myös sen yleisen oikeusperiaatteen nojalla, joka sallii lainvastaisten hallintotoimien peruuttamisen, kunhan tietyt edellytykset täyttyvät.

66 Vaikka lisäksi kantaja onkin oikeassa korostaessaan, että asetuksen N:o 207/2009 83 artiklassa säädetään, että ”jos tässä asetuksessa, täytäntöönpanoasetuksessa, maksuja koskevassa asetuksessa tai valituslautakuntien menettelyasetuksessa ei säädetä menettelystä, virasto ottaa huomioon jäsenvaltioissa asiassa yleisesti hyväksytyt periaatteet”, ja että oikeuskäytännön perusteella kyseistä artiklaa sovelletaan vain, jos menettelyä koskevia säännöksiä ei ole annettu tai ne ovat epäselvät (ks. tuomio 13.9.2010, Travel Service v. SMHV – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, ei julkaistu, EU:T:2010:395, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), kyseisessä artiklassa ei säädetä, että

jos menettelystä on säädetty, EUIPO ei voisi ottaa huomioon mainittuja periaatteita. Joka tapauksessa on katsottava, että koska ilmeisen menettelyvirheen käsitettä ei ole määritelty edellä mainituissa asetuksissa, asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohta ei ole täysin yksiselitteinen ja siten riittävän selkeä, jotta asetuksen N:o 207/2009 83 artiklan soveltaminen voitaisiin sulkea pois.

67 Näin ollen on selvitettävä, täyttyvätkö käsiteltävässä asiassa edellä 60 kohdassa esitetyt edellytykset, joiden mukaisesti voidaan soveltaa yleistä oikeusperiaatetta, joka sallii lainvastaisten hallintotoimien peruuttamisen.

68 Kohtuullisessa ajassa toimimisen osalta on syytä tuoda esiin, että kohtuullista aikaa peruuttamiselle on arvioitava kunkin asian ominaispiirteiden perusteella (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2010, Bui Van v. komissio, T-491/08 P, EU:T:2010:191, 58–63 kohta).

69 Käsiteltävässä asiassa osapuolille ilmoitettiin 22.6.2016 eli neljä kuukautta ja 15 päivää 8.2.2016 tehdyn päätöksen jälkeen, että valituslautakunta aikoi kumota kyseisen päätöksen. Lisäksi riidanalainen päätös, jolla kumottiin 8.2.2016 tehty päätös, tehtiin 3.8.2016 eli hieman alle kuusi kuukautta 8.2.2016 tehdyn päätöksen jälkeen.

70 On siis katsottava, että 8.2.2016 tehty päätös kumottiin kohtuullisessa ajassa.

71 Periaatteesta, jonka mukaan perusteltua luottamusta 8.2.2016 tehdyn päätöksen laillisuuteen on suojattava, on syytä tuoda esiin, että silloin kun päätöksen kumoamiseksi on nostettu kanne, päätöksen edunsaajalla ei voi olla perusteltua luottamusta päätöksen laillisuuden suhteen, niin kauan kuin Euroopan unionin tuomioistuimet eivät ole lopullisesti ratkaisseet asiaa (ks. vastaavasti tuomio 12.2.2008, CELF ja Ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, 68 kohta).

72 Lisäksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että jos peruutettu päätös on sisältänyt ilmeisen lainvastaisuuden, päätöksen edunsaajan olisi huolellisena taloudellisena toimijana pitänyt epäillä sen lainmukaisuutta, eikä hän siten voi vedota perusteltuun luottamukseen päätöksen laillisuuden suhteen (ks. vastaavasti tuomio 20.6.1991, Cargill v. komissio, C-248/89, EU:C:1991:264, 22 kohta ja tuomio 20.11.2002, Lagardère ja Canal+ v. komissio, T-251/00, EU:T:2002:278, 147–149 kohta).

73 EUIPO väittää, kuten väliintulija toi esiin 8.2.2016 tehdystä päätöksestä asiassa T-188/16, repowermap/EUIPO – Repower (REPOWER) nostamassaan kumoamiskanteessa, että kyseistä päätöstä ei ollut perusteltu riidanalaisen tavaramerkin ja sen kattamien tavaroiden ja palvelujen välisen suhteen osalta ja siksi kantajalla ei voinut olla perusteltua luottamusta sen laillisuuteen.

74 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 207/2009 75 artiklan ensimmäisessä virkkeessä säädetty perusteluvelvollisuus on saman laajuinen kuin SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa määrätty perusteluvelvollisuus ja sen tavoitteena on varmistaa yhtäältä, että niille, joita asia koskee, selviävät toteutetun toimenpiteen syyt, jotta he voisivat puolustaa oikeuksiaan, ja toisaalta, että unionin tuomioistuimet voivat tutkia päätöksen laillisuuden (ks. tuomio 8.10.2015, Société des produits Nestlé v. SMHV (NOURISHING PERSONAL HEALTH), T-336/14, ei julkaistu, EU:T:2015:770, 11 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

75 Valituslautakunta ei myöskään ole velvollinen ottamaan kantaa kaikkiin asianosaisten esittämiin perusteluihin. Sen on mainittava ainoastaan ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla on olennainen merkitys päätöksen kannalta (ks. tuomio 8.10.2015, NOURISHING PERSONAL HEALTH, T-336/14, ei julkaistu, EU:T:2015:770, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

76 Lopuksi on vielä syytä palauttaa mieleen, että tavaramerkin erottamiskykyä on arvioitava yhtäältä suhteessa niihin tavaroihin tai palveluihin, joille merkin rekisteröintiä on haettu, ja toisaalta suhteessa siihen, miten kohdeyleisö, joka muodostuu näiden tavaroiden tai palvelujen kuluttajista, mieltää asian (ks. tuomio 9.11.2016, Smarter Travel Media v. EUIPO (SMARTER TRAVEL), T-290/15, ei julkaistu, EU:T:2016:651, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Riidanalaisen tavaramerkin suhde sen kattamiin tavaroihin ja palveluihin kuuluu siis oikeudellisiin seikkoihin, joilla on olennainen merkitys tavaramerkin kuvailevaan luonteeseen liittyvän päätöksen kannalta.

78 Asianomaisessa 8.2.2016 tehdyssä päätöksessä on vain yksi kohta – 34 kohta –, joka koskee riidanalaisen tavaramerkin suhdetta jäljelle jääneisiin tavaroihin ja palveluihin (ks. edellä 7 kohta). Valituslautakunta ei ole lainkaan kuvaillut kyseisiä tavaroita ja palveluja tai niiden ominaisuuksia, joten on mahdotonta ymmärtää, miksi se katsoi, ettei riidanalainen tavaramerkki ollut kuvaileva kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta.

79 Lisäksi väliintulija on kirjelmässä, jossa se esittää valituslautakuntaan tekemänsä valituksen perusteet, selittänyt yksityiskohtaisesti lähes viidellä sivulla, miksi riidanalaista tavaramerkkiä olisi kuulunut pitää kuvailevana jäljelle jääneiden tavaroiden ja palvelujen osalta. Se esimerkiksi katsoi, että riidanalainen tavaramerkki kuvaili luokkaan 4 kuuluvia tavaroita ”sähköenergia, mukaan lukien biokaasun avulla tuotettu sähköenergia; veden, tuulen ja auringon avulla tuotettu sähköenergia” sikäli, että sana ”repower” saatettiin ymmärtää siten, että näillä tavaroilla on tarkoitus tuottaa energiaa konetta, laitetta tai muuta sähköä kuluttavaa sovellusta varten. Väliintulija myös väitti, että riidanalainen tavaramerkki kuvaili luokkaan 40 kuuluvia energiantuotantopalveluja, koska sana ”repower” saatettiin ymmärtää uusien energiantuotantolaitosten käyttöönotoksi tai tehottomien energiantuotantolaitosten korvaamiseksi, ja luokkaan 39 kuuluvia palveluja ”energian toimitus; energian jakeluun (toimitukseen) liittyvä ammattimainen neuvonta; edellä mainittuihin palveluihin liittyvä neuvonta”, koska näiden palvelujen avulla saatettiin ottaa käyttöön tai uudistaa energianjakelua sekä parantaa energiatehokkuutta tai tehostaa energianjakelua. Toki edellä 75 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, ettei valituslautakunta ole velvollinen ottamaan kantaa kaikkiin asianosaisten esittämiin väitteisiin, mutta 8.2.2016 tehdyn päätöksen 34 kohta ei selvästikään anna riittävää vastausta väliintulijan väitteisiin riidanalaisen tavaramerkin ja jäljelle jääneiden tavaroiden ja palvelujen välisestä suhteesta.

80 On tosin totta, että kun valituslautakunta vahvistaa mitättömyysosaston päätöksen kokonaisuudessaan ja kun otetaan huomioon mitättömyysosaston ja valituslautakunnan välinen toiminnallinen jatkuvuus, josta asetuksen N:o 207/2009 64 artiklan 1 kohta (josta on tullut asetuksen 2017/1001 71 artiklan 1 kohta) on osoituksena, tämä päätös ja sen perustelut kuuluvat asiayhteyteen, jossa valituslautakunnan päätös on tehty, ja tämä asiayhteys on asianosaisten tiedossa ja mahdollistaa sen, että unionin tuomioistuimet voivat täysimääräisesti harjoittaa laillisuusvalvontaansa sen osalta, onko valituslautakunnan arviointi perusteltu (ks. tuomio 18.3.2015, Naazneen Investments v. SMHV – Energy Brands (SMART WATER), T-250/13, ei julkaistu, EU:T:2015:160, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jos kuitenkin oletetaan, että käsiteltävässä asiassa mitättömyysosaston tekemä päätös oli riittävästi perusteltu, valituslautakunnan olisi pitänyt joka tapauksessa vastata väliintulijan yksityiskohtaisiin väitteisiin ainakin yleisluonteisesti. On vielä syytä lisätä, ettei 8.2.2016 tehdystä päätöksestä käy selkeästi ilmi, että valituslautakunta olisi vahvistanut mitättömyysosaston päätöksen kokonaisuudessaan.

81 Lopuksi on todettava, että kantaja on väärässä väittäessään, että valituslautakunnan esittämä yleinen perustelu oli riittävä. Unionin tuomioistuin on nimittäin tarkentanut, että tällainen mahdollisuus ulottuu vain tavaroihin ja palveluihin, joiden välillä on riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta ne muodostavat kyseisten tavaroiden tai palvelujen riittävän yhtenäisen ryhmän (tuomio 17.10.2013, Isdin v. Bial-Portela, C-597/12 P, EU:C:2013:672, 27 kohta). Riidanalaisesta päätöksestä ei kuitenkaan ilmene

nimenomaisesti eikä implisiittisesti, että jäljelle jääneet tavarat ja palvelut olisivat muodostaneet 17.10.2013 annetussa tuomiossa Isdin v. Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672) tarkoitetun riittävän yhtenäisen ryhmän.

82 Näin ollen huolellisen talouden toimijan epäilyjen olisi pitänyt herätä 8.2.2016 tehdyn päätöksen laillisuuden suhteen, kun päätöksessä ei ollut perusteltu riittävästi riidanalaisen tavaramerkin suhdetta jäljelle jääneisiin tavaroihin ja palveluihin.

83 Kun vielä otetaan huomioon, että lainvastainen päätös voidaan peruuttaa vain, jos tietyt edellytykset täyttyvät, on mahdotonta yhtyä kantajan väitteeseen, jonka mukaan olisi hyvän hallintotavan, oikeusvarmuuden ja oikeusvoimaa koskevien periaatteiden vastaista, että mikä tahansa elin voisi vapaasti muuttaa riidan kohdetta keskeneräisissä menettelyissä.

84 Yleinen oikeusperiaate, joka sallii lainvastaisen päätöksen peruuttamisen, on lisäksi hyvän hallintotavan periaatteen mukainen. On nimittäin toistuvasti katsottu, että on perusteltua ja hyvän hallintotavan mukaista, että toimielin korjaa päätöstään rasittavat virheet ja puutteet (ks. tuomio 15.7.2015, Socitrel ja Companhia Previdente v. komissio, T-413/10 ja T-414/10, EU:T:2015:500, 176 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

85 Vaikka oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteet edellyttävät, että lainvastainen toimi on peruutettava kohtuullisessa ajassa ja että on otettava huomioon se, missä määrin asianomainen on mahdollisesti voinut luottaa toimen laillisuuteen, lainvastaisen toimen peruuttaminen on tästä huolimatta periaatteessa sallittua (ks. tuomio 4.5.2006, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, C-508/03, EU:C:2006:287, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

86 On vielä syytä tuoda esiin, että valituslautakuntien päätökset eivät saa oikeusvoimaa, etenkin, kun – kuten edellä 61 kohdassa muistutettiin – EUIPO:n menettelyt ovat luonteeltaan hallinnollisia eivätkä tuomioistuinmenettelyitä (ks. analogisesti tuomio 8.12.2015, Giand v. SMHV – Flamagas (FLAMINAIRE), T-583/14, ei julkaistu, EU:T:2015:943, 21 kohta).

87 On myös syytä palauttaa mieleen, ettei se, että 8.2.2016 tehdystä päätöksestä asiassa T-188/16, repowermap v. EUIPO – Repower (REPOWER), nostettu kanne oli vielä käsiteltävänä unionin yleisessä tuomioistuimessa silloin, kun päätös peruutettiin, estänyt peruuttamista (ks. vastaavasti tuomio 15.7.2015, Socitrel ja Companhia Previdente v. komissio, T-413/10 ja T-414/10, EU:T:2015:500, 187 kohta).

88 Näin ollen edellä 60 kohdassa esitetyt oikeuskäytännön mukaiset edellytykset täyttyvät käsiteltävässä asiassa.

89 Kuitenkin on niin, että vaikka toinen oikeudellinen perusta olisi olemassa, virhe oikeudellisen perustan valinnassa johtaa kyseisen toimen kumoamiseen, kun se voisi vaikuttaa kumottavan päätöksen sisältöön, muun muassa silloin, kun virhe on johtanut virheelliseen menettelyyn toimen toteuttamisessa (tuomio 18.10.2011, Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit), T-53/10, EU:T:2011:601, 41 kohta).

90 Yleiseen oikeusperiaatteeseen, joka sallii lainvastaisten hallintotoimien peruuttamisen taannehtivin vaikutuksin, liittyvässä oikeuskäytännössä ei kuitenkaan vahvisteta erityistä menettelyä tällaisten toimien peruuttamiseksi (tuomio 18.10.2011, Reisenthel v. SMHV – Dynamic Promotion (Laatikot ja korit), T-53/10, EU:T:2011:601, 42 kohta).

91 Näin ollen on todettava, että valituslautakunnan virhe sovellettavan oikeusperustan valinnassa ei ole peruste riidanalaisen päätöksen kumoamiselle. Toisenlainen ratkaisu olisi lisäksi vaikea sovittaa yhteen hyvän lainkäytön periaatteen kanssa. Jos riidanalainen päätös kumottaisiin oikeusperustan valinnassa tapahtuneen virheen takia, unionin yleisen tuomioistuimen olisi kumottava myös 8.2.2016 tehty

päätös, joka on puutteellisesti perusteltu. Tämä taas pakottaisi yhtäältä valituslautakunnan tekemään riidanalaista tavaramerkkiä koskevassa repowermap.orgin ja Repowerin välisessä mitättömyysmenettelyssä uuden päätöksen, joka olisi todennäköisesti samanlainen kuin päätös, jonka se teki 26.9.2016, kun 8.2.2016 tehty päätös olisi kumottu, ja toisaalta kantajan nostamaan uuden kanteen tästä uudesta päätöksestä.

92 Kantajan muutkaan perustelut eivät ole vakuuttavia.

93 Perustelusta, jonka mukaan ensinnäkin asetuksen N:o 207/2009 83 artiklassa viitataan jäsenvaltioiden menettelyjä koskeviin yleisiin oikeusperiaatteisiin eikä unionin yleisiin oikeusperiaatteisiin ja toiseksi EUIPO:n olisi pitänyt esittää kansalliset yleiset oikeusperiaatteet ja tukeutua kaikissa jäsenvaltioissa poikkeuksetta sovellettuihin periaatteisiin, on tuotava esiin, että yleinen oikeusperiaate, jonka mukaan hallinnolla on mahdollisuus tarkastella uudelleen lainvastaista hallintotoimea ja tarvittaessa peruuttaa se, perustuu jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksiin ja on tunnustettu jo unionin tuomioistuimen ensimmäisissä tuomioissa (tuomio 12.7.1957, Algera ym. v. yhteinen edustajakokous, 7/56 ja 3/57–7/57, EU:C:1957:7, s. 115 ja 116; tuomio 22.3.1961, Snupat v. korkea viranomainen, 42/59 ja 49/59, EU:C:1961:5, s. 160 ja tuomio 13.7.1965, Lemmerz-Werke v. korkea viranomainen, 111/63, EU:C:1965:76, s. 852). Unionin tuomioistuin ja unionin yleinen tuomioistuin ovat viitanneet tähän jäsenvaltioiden oikeuksiin perustuvaan periaatteeseen lukuisia kertoja sen tunnustamisen jälkeen (tuomio 3.3.1982, Alpha Steel v. komissio, 14/81, EU:C:1982:76, 10 kohta; tuomio 5.12.2000, Gooch v. komissio, T-197/99, EU:T:2000:282, 53 kohta; tuomio 12.9.2007, González y Díez v. komissio, T-25/04, EU:T:2007:257, 97 kohta ja tuomio 11.7.2013, BVGD v. komissio, T-104/07 ja T-339/08, ei julkaistu, EU:T:2013:366, 63 kohta). Unionin tuomioistuimet ovat toistuvasti todenneet, että kyseinen periaate on tunnustettu jäsenvaltioiden kansallisissa oikeuksissa. Kantaja ei mainitse yhtään jäsenvaltiota, jossa kyseistä periaatetta ei olisi tunnustettu. Kantaja ainoastaan tuo esiin, että esimerkiksi Saksassa devolutiivisen vaikutuksen periaate edellyttää, että muutoksenhaun yhteydessä edellisen oikeusasteen toimivallan on päätyttävä. Tämä väite ei kuitenkaan liity siihen, onko olemassa periaate, jonka mukaan hallinnolla on mahdollisuus tarkastella uudelleen yksittäistapauksessa tehtyä lainvastaista hallintotoimea ja tarvittaessa peruuttaa se, vaan se liittyy ainoastaan tämän mahdollisuuden käyttämismuotoihin.

94 Toiseksi väitteestä, jonka mukaan luottamuksensuojan, hyvän hallintotavan ja oikeusvarmuuden periaatteiden kaltaiset periaatteet estäisivät sellaisen päätöksen peruuttamisen, josta on nostettu kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, koska olisi mahdollista, että nämä kaksi elintä päätyisivät päinvastaisiin ratkaisuihin, on syytä tuoda esiin, että kun valituslautakunnan päätös peruutetaan silloin, kun siitä nostetun kanteen käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa on vielä kesken, unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa. Ei siis ole mitään riskiä, että unionin yleinen tuomioistuin päätyisi päinvastaiseen ratkaisuun kuin valituslautakunta.

95 Edellä esitetyn perusteella käsiteltävä kanneperuste on hylättävä.

Neljäs kanneperuste, joka koskee perustelujen puutteellisuutta

96 Kantaja väittää, että valituslautakunta laiminlöi perusteluvelvollisuutensa, kun se ei tarkastellut sille esitettyjä väitteitä. Kantaja toteaa tuoneensa jo valituslautakunnassa esittämissään huomioissa esiin kaikki ne väitteet, joihin se vetoaa unionin yleisessä tuomioistuimessa. Kantajan mukaan valituslautakunta ei kuitenkaan tarkastellut laajennetun valituslautakunnan päätöstä riidanalaisessa päätöksessä. Se ainoastaan vakuutti, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artiklan 1 kohtaa oli edelleen sovellettava ja että 8.2.2016 tehty päätös sisälsi menettelyvirheen, mutta ei vastannut muihin väitteisiin.

97 EUIPO ja väliintulija eivät ole ottaneet kantaa tähän kanneperusteeseen.

98 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että valituslautakunta on edellä 75 kohdassa toistetun oikeuskäytännön mukaisesti maininnut ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla on olennainen merkitys päätöksen kannalta. Valituslautakunta on tosiaan todennut, että asetuksen N:o 207/2009 aikaisemman version 80 artikla oli edelleen voimassa, että EUIPO:lla oli velvollisuus perustella päätöksensä ja erityisesti analysoida hylkäämisen perusteita riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen osalta ja että 8.2.2016 tehty päätös oli peruttu, koska se oli perusteltu puutteellisesti, mikä oli ilmeinen menettelyvirhe.

99 Valituslautakunnalla ei ollut velvollisuutta vastata laajennetun valituslautakunnan päätöstä koskeneeseen väitteeseen, koska se ei ollut asian kannalta merkityksellinen.

100 Neljäs kanneperuste on näin ollen hylättävä.

101 Edellä esitetystä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

102 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

103 Työjärjestyksen 135 artiklan 1 kohdan mukaan on kuitenkin niin, että kohtuuden niin vaatiessa unionin yleinen tuomioistuin voi poikkeuksellisesti päättää, että hävinnyt asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan mutta tämä velvoitetaan korvaamaan vastapuolen oikeudenkäyntikulut vain osittain tai että tätä ei lainkaan velvoiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja. Saman työjärjestyksen 135 artiklan 2 kohdan mukaan unionin yleinen tuomioistuin voi lisäksi velvoittaa myös voittaneen asianosaisen korvaamaan oikeudenkäyntikulut osittain tai kokonaan, jos se katsotaan perustelluksi kyseisen asianosaisen menettelyn takia, ottaen huomioon myös tämän menettely ennen asian vireilletuloa.

104 Lisäksi on syytä tuoda esiin, että unionin yleinen tuomioistuin voi velvoittaa toimielimen, jonka päätöstä ei ole kumottu, korvaamaan oikeudenkäyntikulut siitä syystä, että mainittu päätös on ollut puutteellinen, mikä on voinut johtaa siihen, että kantaja on nostanut kanteen (ks. tuomio 9.9.2010, Evropaïki Dynamiki v. komissio, T-387/08, ei julkaistu, EU:T:2010:377, 177 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

105 Käsiteltävässä asiassa kantaja on hävinnyt asian. Sen ei kuitenkaan olisi tarvinnut nostaa käsiteltävää kannetta, eikä väliintulijan olisi tarvinnut osallistua oikeudenkäyntiin, jos EUIPO ei olisi joutunut tekemään riidanalaista päätöstä kumotakseen 8.2.2016 tehdyn päätöksen, joka oli puutteellisesti perusteltu. Lisäksi riidanalaisen päätöksen perustaksi on virheellisesti valittu asetuksen N:o 207/2009 80 artiklan 1 kohta, mikä on saattanut saada kantajan nostamaan käsiteltävän kanteen.

106 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että käsiteltävän asian olosuhteissa on perusteltua päättää, että EUIPO:n on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on velvoitettava korvaamaan sekä kantajan että väliintulijan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Repower AG:n ja repowermap.org:n oikeudenkäyntikulut.

Gratsias Dittrich Xuereb

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä helmikuuta 2018.

Allekirjoitukset